

Arrest

nr. 279 722 van 28 oktober 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 18 oktober 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annelore VANGENECHTEN, die loco advocaat Tristan WIBAULT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Marco DUBOIS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2022 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Zaventem vanuit Tunis. Diezelfde dag wordt haar een beslissing tot terugdrijving gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 18/10/2022 om 14:10 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT werd door ondergetekende (..) de heer:

Naam: H. (..) voornaam: S. (..)

geboren op X te Setif geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft: Algerije

houder van het document nationaal paspoort van Algerije nummer 30736849 afgegeven te Setif op: 07.02.2022

houder van de Italiaanse verblijfstitel nr. II4058767 van het type Permesso Di Soggiorno

afkomstig uit Tunis met TU788 (..) op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15 .12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

(..)

X (H) Staat ter fine van weigering van toegangesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

X in het SIS, reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen om zijn tante te komen bezoeken. Hij is in het bezit van een geldige verblijfstitel van Italië maar beschikt niet over vervoersbewijzen naar Italië. Verder staat hij geseind door Italië onder het nummer ITAVPQ50EGPNNFTL0000.

(..)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar teruggrijping. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. Verzoekende partij voert volgende middelen aan en licht deze als volgt toe in het verzoekschrift:

"Eerste middel gebaseerd op de schending van artikelen 2 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2, 3 en 8 Verordening (EU) 2018/1861 van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles (hierna SIS-Verordening), artikelen 3 en 8 Verordening (EU) 2018/1860 van 28 november 2018 betreffende het gebruik van het Schengeninformatiesysteem voor de terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen (hierna SIS-uitvoeringsverordening, artikel 5 van Verordening (EG) nr. 5621/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore), artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, de recht van de verdediging als fundamenteel beginsel van het Unierecht, Zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Rechtskader

Overwegingen 5 tot 8 en 28 van de SIS-verordening zijn relevant om de strekking en het doel van een signalering te begrijpen:

(5) Er dient een systeem te worden ingesteld waarmee de lidstaten die krachtens Verordening (EU) 2018/1861 SIS gebruiken, informatie kunnen delen met betrekking tot terugkeerbesluiten die zijn uitgevaardigd jegens onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied van de lidstaten verblijven, en waarmee kan worden gecontroleerd of onderdanen van derde landen jegens wie deze besluiten zijn genomen, het grondgebied van de lidstaten hebben verlaten.

(6) Deze verordening laat de in Richtlijn 2008/115/EG opgenomen rechten en verplichtingen van onderdanen van derde landen onverlet. Een in SIS ingevoerde signalering inzake terugkeer bepaalt op zichzelf niet de status van de onderdaan van een derde land op het grondgebied van lidstaten, in het bijzonder in andere lidstaten dan de lidstaat die de signalering heeft ingevoerd in SIS.

(7) In SIS ingevoerde signaleringen inzake terugkeer en de uitwisseling van aanvullende informatie ten aanzien van die signaleringen dienen de bevoegde autoriteiten te helpen de maatregelen te nemen die nodig zijn voor de uitvoering van terugkeerbesluiten. SIS dient bij te dragen tot de identificatie van, en tot het delen van informatie door de lidstaten over, onderdanen van derde landen jegens wie een dergelijk terugkeerbesluit is uitgevaardigd, die zijn ondergedoken en die zijn aangehouden in een andere lidstaat. Die maatregelen dienen bij te dragen tot het voorkomen en ontmoedigen van irreguliere migratie en secundaire bewegingen, en dienen de samenwerking tussen de autoriteiten van de lidstaten te bevorderen.

(8) Om de doeltreffendheid van terugkeer te waarborgen en de toegevoegde waarde van de signaleringen inzake terugkeer te vergroten, dienen de lidstaten in SIS signaleringen in te voeren in verband met terugkeerbesluiten die zij uitvaardigen overeenkomstig bepalingen die Richtlijn 2008/115/EG in acht nemen, met betrekking tot illegaal verblijvende onderdanen van derde landen. Hiertoe dienen de lidstaten ook een signalering in SIS in te voeren wanneer besluiten waarbij een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld, worden uitgevaardigd in de situaties omschreven in artikel 2, lid 2, van die richtlijn, met name jegens onderdanen van derde landen aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad (1), of die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het op irreguliere wijze over land, over zee of door de lucht overschrijden van de buitengrens van een lidstaat en die vervolgens geen verblijfsvergunning of -recht in die lidstaat hebben verkregen, en ten aanzien van onderdanen van derde landen die als strafrechtelijke sanctie of als gevolg van een strafrechtelijke sanctie, overeenkomstig het nationaal recht, verplicht zijn tot terugkeer of jegens wie een uitleveringsprocedure loopt. In bepaalde gevallen kunnen de lidstaten, om hun administratieve lasten te verminderen, ervan afzien signaleringen inzake terugkeer in SIS in te voeren, wanneer het risico dat aan een terugkeerbesluit geen gevolg wordt gegeven klein is, namelijk tijdens de periode van vasthouding of wanneer het terugkeerbesluit aan de buitengrens is uitgevaardigd en onmiddellijk wordt uitgevoerd.

Overweging 28 toont het belang aan van het overleg tussen lidstaten en het uitwisselen van aanvullende informatie in geval van conflict tussen een signalering en een verblijfstitel:

(28) Bij deze verordening moeten bindende regels worden vastgesteld voor raadpleging tussen en kennisgeving aan nationale autoriteiten wanneer een onderdaan van een derde land in het bezit is of kan komen van een in een bepaalde lidstaat afgegeven geldige verblijfsvergunning of geldig visum voor verblijf van langere duur, en een andere lidstaat voornemens is ten aanzien van die onderdaan van een derde land een signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf in te voeren, of zulks reeds heeft gedaan.

Dergelijke situaties leiden tot grote onzekerheid bij grenswachters en politie- en immigratieautoriteiten. Daarom dient te worden gezorgd voor een bindende termijn voor spoedig overleg waarbinnen een definitief resultaat moet worden bereikt, teneinde ervoor te zorgen dat de onderdanen van derde landen die het recht hebben rechtmatig op het grondgebied van de lidstaten te verblijven, dat grondgebied zonder problemen kunnen binnenkomen en dat diegenen die geen recht hebben binnen te komen de toegang wordt verhindert.

Artikel 2 van de SIS-uitvoeringsverordening bepaalt:

“Onderwerp

1. Bij deze verordening worden de voorwaarden en procedures vastgesteld voor het invoeren en verwerken in SIS van signaleringen in verband met onderdanen van derde landen en voor het uitwisselen van aanvullende informatie en extra gegevens met het oog op weigering van toegang tot en verblijf op het grondgebied van de lidstaten.”

Volgende bepalingen van de de SIS-uitvoeringsverordening zijn in casu relevant:

« Artikel 3 Definities

Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

1. „signalering”: een in SIS ingevoerde reeks gegevens aan de hand waarvan de bevoegde autoriteiten een persoon kunnen identificeren met het oog op het uitvoeren van een specifieke actie;

Artikel 8 Uitwisseling van aanvullende informatie

1. Aanvullende informatie wordt uitgewisseld overeenkomstig het Sirene-handboek en met gebruikmaking van de communicatie-infrastructuur. (...)

2. Aanvullende informatie wordt alleen gebruikt voor het doel waarvoor zij is doorgegeven overeenkomstig artikel 49, tenzij vooraf toestemming voor een ander gebruik is verkregen van de signalerende lidstaat.

3. De Sirene-bureaus verrichten hun taken snel en efficiënt, in het bijzonder door een verzoek om aanvullende informatie zo spoedig mogelijk, maar niet later dan twaalf uur na het te hebben ontvangen, te beantwoorden. »

Bij een Hit aan de buitengrens vij binnenkomst, bepaalt artikel 8 van de SIS verordening:

Artikel 8 Hits aan de buitengrens bij binnenkomst

Bij een hit naar aanleiding van een inzake terugkeer gesignaleerde onderdaan van een derde land die via de buitengrenzen het grondgebied van de lidstaten binnenkomt, geldt het volgende: a) indien het terugkeerbesluit vergezeld gaat van een inreisverbod, informeert de uitvoerende lidstaat onmiddellijk de signalerende lidstaat via de uitwisseling van aanvullende informatie. De signalerende lidstaat wist de signalering inzake terugkeer onmiddellijk en neemt een signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf op overeenkomstig artikel 24, lid 1, onder b), van Verordening (EU) 2018/1861; b) indien het terugkeerbesluit niet vergezeld gaat van een inreisverbod, informeert de uitvoerende lidstaat onmiddellijk de signalerende lidstaat via de uitwisseling van aanvullende informatie opdat de signalerende lidstaat de signalering inzake terugkeer onmiddellijk wist. Het besluit over de toegang van de onderdaan van een derde land wordt door de uitvoerende lidstaat genomen overeenkomstig Verordening (EU) 2016/399.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat een in SIS ingevoerde signalering inzake terugkeer op zichzelf niet de status bepaalt van de onderdaan van een derde land op het grondgebied van lidstaten. Dit is in het bijzonder het geval in andere lidstaten dan de lidstaat die de signalering heeft ingevoerd in SIS.

Het komt voort uit de definitie van de signalering en het onderwerp van de SIS dat een signalering in beginsel slaat op personen die het voorwerp uitmaken van een terugkeerbesluit.

Eerste onderdeel

Verzoeker verwijst naar het arrest BZ van het HvJ waaruit volgt dat een inreis- en verblijfsverbod (en dus ook de eventueel daarbij horende signalering) afhangen van een terugkeerbeslissing. Als er geen terugkeerbeslissing meer bestaat, moet ook het inreis- en verblijfsverbod en de bijhorende signalering worden opgeheven.

Naar analogie kan een inreis- en verblijfsverbod evenmin worden gehandhaafd in hoofde van een onderdaan van een derde land die over een verblijfstitel beschikt. De verblijfstitel en de signalering zijn niet verenigbaar.

Italië heeft in casu een signalering met het oog op weigering van toegang ingevoerd en is dus 'signalerende lidstaat' ex artikel 3.9 van verordening 2018/1861.

Italië heeft in casu een verblijfstitel afgeleverd aan verzoeker en is dus 'verlenende lidstaat' ex artikel 3.10 van verordening 2018/1861.

België is de 'uitvoerende lidstaat' ex artikel 3.11 van verordening 2018/1861.

Verzoeker stelt vast dat Italië in casu zowel 'signalerende lidstaat', als 'verlenende lidstaat' is. Deze situatie is niet voorzien door de SIS-verordening of door de SIS-uitvoeringsverordening.

Verzoeker stelt vast dat hij enerzijds over een verblijfstitel beschikt in Italië en dat datzelfde land hem heeft gesignaleerd. De verblijfstitel en de signalering zijn niet verenigbaar. Het komt de uitvoerende lidstaat dan ook toe om aanvullende informatie te vragen aan de signalerende lidstaat. Het is immers niet duidelijk voor de Dienst Vreemdelingenzaken welke actie moet worden ondernomen. De uitvoerende lidstaat moet aanvullende informatie vragen overeenkomstig artikel 8 van de SIS-uitvoeringsverordening.

Volgens artikel 5 van de Schengencode, heeft de houder van een verblijfstitel toegang tot het Schengenruimte. Dit recht wordt geweigerd aan de in het SIS gesignaleerde persoon. Dit vormt opnieuw een tegenstrijdigheid.

De verplichting voor de uitvoerende lidstaat om aanvullende informatie te vragen teneinde klaarheid te scheppen, komt voort uit de strekking en het doel van de SIS-uitvoeringsverordeningen uit het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijst naar de definitie van aanvullende informatie in de SIS-uitvoeringsverordening, volgens dewelke deze aanvullende informatie ertoe strekt passende actie te ondernemen bij een 'hit' (artikel 1.2 onder c) en informatie uit te wisselen inzake verenigbaarheid en prioriteit van signaleringen (artikel 1.2 onder e) en inzake toegangsrechten (artikel 1.2 onder f).

België moet als uitvoerende lidstaat in casu aanvullende informatie vragen aan Italië overeenkomstig artikel 8 van de SIS verordening. De dienst Grenscontrole weigert dit te doenenschend aldus haar verplichtingen onder de SIS-uitvoeringsverordening. (stuk 3)

Tweede onderdeel

De SIS-uitvoeringsverordening behandelt een aantal situaties waar een (mogelijk) recht tot verblijf botst met een signalering.

Verzoeker verwijst naar overweging 28 van de considerans en naar de artikelen 27 tot en met 30 van de SIS-uitvoeringsverordening. Artikel 30 van de SIS-uitvoeringsverordening schrijft overleg voor tussen twee lidstaten wanneer een onderdaan van een derde land enerzijds over een verblijfstitel beschikt in een lidstaat en anderzijds gesignaleerd is door een andere lidstaat. De uitvoerende lidstaat stelt de signalerende lidstaat in dat geval in kennis van de situatie. Vervolgens pleegt deze laatste overleg met de

verlenende lidstaat teneinde duidelijkheid te scheppen over de situatie van de persoon in kwestie en de uitvoerende lidstaat uiteindelijk in kennis te stellen van het resultaat na de raadpleging. Artikelen 27 tot 30 voorzien allen in raadplegingen en uitwisseling van aanvullende informatie ingeval van conflict tussen een verblijfstitel en een signalering.

De uitvoerende lidstaat kan niet zonder meer uitvoering geven aan de signalering wanneer het geconfronteerd wordt met een verblijfsrecht dat haaks staat op die signalering. Verzoeker wijst er andermaal op dat een signalering op zich niet de status bepaalt van een onderdaan van een derde land. Het komt voort uit de strekking en het doel van de SIS-uitvoeringsverordening en uit de rechtspraak van het HvJ dat een afweging moet worden gemaakt tussen de verblijfstitel en de signalering.

Deze bepalingen komen in wezen overeen met voormalig artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, zoals gewijzigd bij verordening nr. 265/2010. Ze regelen weliswaar de tussen lidstaten te doorlopen procedures, maar kunnen concrete gevolgen voor de rechten en belangen van particulieren, in casu verzoeker, hebben.² Er is bovendien sprake van een duidelijke, nauwkeurige en onvoorwaardelijke verplichting voor de signalerende staat om de signalering ter fine van weigering van toegang in te trekken als volgens de verlenende staat de door hem afgegeven verblijfstitel dient te worden gehandhaafd.³ Een particulier kan zich dan ook voor de nationale rechter beroepen op deze overlegprocedure om de hem betreffende signalering ter fine van weigering van toegang tot het Schengengebied in te doen trekken.⁴

Het gegeven dat verzoekers situatie niet expliciet voorzien is door de SIS-uitvoeringsverordening, komt voort uit de logische aanname dat een lidstaat niet tegelijkertijd een verblijfstitel aflevert en een signalering invoert ten aanzien van eenzelfde persoon. In die zin vindt de afwezigheid van een regeling voor verzoekers specifieke situatie in de SIS-uitvoeringsverordening grond in een theoretische onmogelijkheid ervan.

Verzoeker meent dat deze onverenigbaarheid, naar analogie met de voorziene procedures ex artikelen 27 tot en met 30 van de SIS-uitvoeringsverordening, tot een dergelijke consultatie moet leiden om de relevantie van de signalering op te helderen en inzicht te krijgen in verzoekers situatie.

Het verblijfsrecht van de heer H. (...) moet primeren.

De signalering bewijst op zich geen status van verzoeker op het Europees grondgebied.

Uitleg van Italië is noodzakelijk om een beslissing te kunnen nemen over de binnenkomst van verzoeker aan een buitengrens.

Tweede middel gebaseerd op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 7 van het Handvest van de Europese Unie.

Verzoeker woont al bijna twintig jaar in Italië.

De teruggedrijving van verzoeker naar Algerije maakt een inmenging uit van verzoekers recht op respect voor zijn privé-leven en zijn familie- en gezinsleven.

In zoverre verzoeker wordt teruggedreven zonder dat aanvullende informatie wordt gevraagd aan Italië teneinde zijn rechtspositie uit te klaren, is deze inmenging niet voorzien bij wet. (zie eerste middel)

Hoe dan ook is de inmenging disproportioneel. Het SIS voorziet in een systeem dat uitwisseling tussen de lidstaten faciliteert. Men kan via dat systeem zeer snel de nodige informatie verkrijgen om zicht te krijgen op de rechtspositie van verzoeker. Overeenkomstig artikel 8 van de SIS-uitvoeringsverordening moet namelijk binnen de twaalf uur worden geantwoord op een verzoek om aanvullende informatie.

Als houder van een verblijfstitel heeft verzoeker in beginsel toegang tot de Schengenruimte. Zelfs als hij onwettig op het Belgisch grondgebied zou zijn, moet de overheid voorkeur geven aan een terugkeer naar het Europees land van verblijf. Zo stelt het HvJ:

“(…) volgt hieruit dat een derdelander met een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel die illegaal verblijft in een andere lidstaat, in staat dient te worden gesteld naar de lidstaat te vertrekken die de verblijfstitel aan hem heeft afgegeven, en niet bij voorbaat mag worden verplicht om naar zijn land van herkomst terug te keren, tenzij met name de openbare orde of nationale veiligheid dit vereist.”

Door verzoeker terug te drijven naar Tunisië en van hem te verwachten dat hij van daar informatie inwint bij de Italiaanse autoriteiten schendt de tegenpartij het principe van proportionaliteit.

Artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de EU zijn geschonden.”

2.3. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het nummer van de SIS-seining door Italië. In het administratief dossier bevindt zich een kopie van die seining waardoor verzoeker er kennis van kan en heeft kunnen nemen. Verzoeker heeft trouwens zelf bij de grenspolitie verklaard geseind te staan in Italië omwille van een vechtpartij in Italië tussen Algerijnse onderdanen.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Reden van de beslissing: (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2 in het SIS, reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar België te komen om zijn tante te komen bezoeken. Hij is in het bezit van een geldige verblijfstitel van Italië maar beschikt niet over vervoersbewijzen naar Italië. Verder staat hij geseind door Italië onder het nummer ITAVPQ50EGPNNFTL0000.”

Verder dient te worden opgemerkt dat verzoekers Italiaanse verblijfstitel in 2018 werd afgeleverd en de Italiaanse signalering dateert van latere datum. Verzoeker toont thans niet met een begin van bewijs aan nog in Italië over een onderliggend verblijfsrecht te beschikken.

De bestreden beslissing werd genomen conform artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

(...) 5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang of verblijf gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem of in de 7 Algemene Nationale Gegevensbank;”

De SIS-seining betreft een afzonderlijke juridische grond om een beslissing tot teruggedrijving te nemen, waarvoor de grenspolitie bevoegd is.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM en van artikel 7 EU-Handvest. Hij betoogt dat de teruggedrijving naar Algerije een inmenging uitmaakt van zijn recht op respect voor zijn privé-, familie- en gezinsleven. Door hem terug te drijven naar Tunesië en van hem te verwachten dat hij van daar informatie inwint bij de Italiaanse autoriteiten schendt verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 8 EVRM, hij niet met een begin van bewijs aantoont een door artikel 8 EVRM beschermd zijn privé-, familie- en gezinsleven te onderhouden.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). Artikel 8 EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat een algemene verplichting inhoudt om door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het tweede middel is niet ernstig.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. *In casu* is het niet betwist dat verzoekende partij in bezit is van een geldige Italiaanse verblijfsvergunning. Verder blijkt dat de bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door de Italiaanse autoriteiten in het SIS is gesignaleerd *ter fine* van weigering van toegang. Dat aldus sprake is van een tegenstrijdigheid kan op het eerste gezicht niet ernstig betwist worden.

Artikel 25 van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (PB 2000, L 239, blz. 19; hierna: „Schengenuitvoeringsovereenkomst” of kortweg „SUO”), waarnaar in de door de verzoekende partij aangehaalde zaak C-240/17 van 16 januari 2018 wordt verwezen, luidt:

“1

Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven, raadpleegt hij stelselmatig het Schengeninformatiesysteem. Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter

fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt hij vooraf in overleg met de signalerende lidstaat en houdt hij rekening met de belangen van deze lidstaat; de verblijfstitel wordt slechts afgegeven om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen. Wanneer de verblijfstitel wordt afgegeven, gaat de signalerende lidstaat over tot intrekking van de signalering, doch hij kan de vreemdeling op zijn nationale signaleringslijst opnemen.

1bis

Alvorens een vreemdeling ter fine van weigering te signaleren in de zin van artikel 96, controleren de lidstaten hun nationale registers van afgegeven visa voor verblijf van langere duur of verblijfstitels.

2

Wanneer blijkt dat een vreemdeling die houder is van een door één der Overeenkomstsluitende Partijen afgegeven geldige verblijfstitel, ter fine van weigering is gesignaleerd, treedt de signalerende Overeenkomstsluitende Partij in overleg met de Overeenkomstsluitende Partij die de verblijfstitel heeft afgegeven ten einde na te gaan of er voldoende grond is voor intrekking van de verblijfstitel.

3.

Wanneer de verblijfstitel niet wordt ingetrokken, gaat de signalerende Overeenkomstsluitende Partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen. De leden 1 en 2 zijn ook van toepassing op visa voor verblijf van langere duur.”

Hoewel de overlegprocedure tussen lidstaten in artikel 25 SUO geen betrekking lijkt te hebben op het onderhavige geval waarin eenzelfde lidstaat zowel de signalerende lidstaat is als de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgegeven, blijkt uit het Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1528 van de Commissie van 31 augustus 2017 tot vervanging van de bijlage bij Uitvoeringsbesluit 2013/115/EU tot vaststelling van het Sirene handboek en andere uitvoeringsmaatregelen voor het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II):

“Procedure van artikel 25, lid 2, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst

Indien een derde lidstaat (dat wil zeggen niet de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum heeft afgegeven, noch de signalerende lidstaat) ontdekt dat een onderdaan van een derde land die houder is van een verblijfstitel van een van de lidstaten, in SIS II is gesignaleerd, stelt hij via de Sirene-bureaus zowel de lidstaat die de verblijfsvergunning of het visum heeft afgegeven, als de signalerende lidstaat in kennis door middel van een H-formulier.

Indien de procedure van artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst leidt tot verwijdering van een signalering met het oog op weigering van toegang of verblijf, verlenen de Sirene-bureaus desgevraagd overeenkomstig het nationale recht medewerking.”

De Raad merkt in het licht van voorgaande op dat de bevinding van het Hof van Justitie in de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 dat het doel van de procedure in artikel 25, lid 2, van de SUO tussen verschillende lidstaten erin bestaat *“het voorkomen van een tegenstrijdige situatie waarin een derdelander enerzijds beschikt over een door een overeenkomstsluitende staat afgegeven geldige verblijfstitel en anderzijds ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem”* prima facie evenzeer opgaat voor het geval eenzelfde lidstaat zowel een verblijfsvergunning heeft afgeleverd als een SIS-seining heeft gedaan. Gelet hierop kan er op het eerste gezicht in een geval zoals *in casu* ook niet zonder meer vanuit gegaan worden dat een SIS-seining voorrang krijgt op een geldige verblijfsvergunning. Immers blijkt ook uit het Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1528 dat wanneer een derde lidstaat zoals *in casu* België geconfronteerd wordt met een derdelander die gesignaleerd is met het oog op weigering van toegang, maar ook houder is van een door een andere lidstaat afgegeven verblijfsvergunning, de derde lidstaat (*in casu* België) toegang moet verlenen met het oog op doorreis naar de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft verstrekt. Enkel wanneer dergelijke derdelander door België zelf gesignaleerd staat ter weigering van toegang tot het Belgische grondgebied, kan de toegang geweigerd worden. In beide gevallen – toegang of weigering – moeten de betrokken lidstaten sowieso op de hoogte gesteld worden van de conflictsituatie om daaraan te verhelpen. Daaruit blijkt dat een SIS-seining niet noodzakelijk prioriteit krijgt over een verblijfsvergunning en dat ondanks een SIS-seining in beginsel toch toegang moet verleend worden om door te reizen naar de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgeleverd.

In casu is het op het eerste gezicht evenwel duidelijk dat België geen toegang kan verlenen voor doorreis naar Italië omdat – ondanks haar verblijfsvergunning aldaar – verzoekende partij door de Italiaanse autoriteiten ook gesignaleerd staat inzake weigering van toegang. Nu uit de bespreking hoger is gebleken dat een SIS-seining niet noodzakelijkerwijze voorrang krijgt op een verblijfsvergunning afgeleverd door een lidstaat kwam het de verwerende partij in onderhavig geval, gelet op de tegenstrijdige informatie,

evenwel toe de Italiaanse autoriteiten te contacteren om na te gaan of de SIS-seining nog geldt en dit ondanks de verblijfsvergunning.

In casu kan, gelet op de tegenstrijdige gegevens, immers niet worden uitgesloten dat de Italiaanse autoriteiten vergeten te ontseinen zijn en verzoekende partij wel degelijk toegang heeft tot het grondgebied. Zoals uit artikel 44 van Verordening (EU) 2018/1861 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006 ook blijkt is het de verantwoordelijkheid van de signalerende staat om ervoor te zorgen dat de opgenomen gegevens juist en actueel zijn. Verder dient een andere lidstaat de signalerende lidstaat op de hoogte te brengen van gegevens die op de onjuistheid van de SIS-seining kunnen wijzen en moet de signalerende staat deze informatie controleren en corrigeren of zo nodig het betrokken gegeven wissen. Hieruit volgt op het eerste gezicht dat niet zonder meer kan aangenomen worden dat de SIS-seining juist of actueel is wanneer de andere lidstaat merkt dat daarmee strijdige gegevens voorhanden zijn.

Anderzijds is het – zoals de verwerende partij in de nota voorhoudt - evengoed mogelijk dat verzoekende partij zich bedient van een Italiaanse verblijfsvergunning die omwille van de SIS-seining door de Italiaanse autoriteiten niet meer geldig is maar waarvan verzoekende partij nog steeds in het bezit is. Nu de verwerende partij daaromtrent evenwel geen zekerheid heeft en dit ook niet als dusdanig met zekerheid kan afgeleid worden uit de chronologie van de tegenstrijdige gegevens, en verwerende partij aldus geconfronteerd wordt met een tegenstrijdige en onduidelijke situatie, komt het de verwerende partij in het kader van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van hoger aangehaalde regelgeving toe zich verder te informeren over de juiste toedracht van de zaak bij de Italiaanse autoriteiten. Zoals ook blijkt uit het Uitvoeringsbesluit (EU) 2017/1528 heeft elke lidstaat daartoe de beschikking over een nationaal Sirenebureau *“dat 24 uur per dag en zeven dagen per week volledig operationeel is”* en *“(..) voor de lidstaten (fungeert) als enig contactpunt voor de uitwisseling van aanvullende informatie in verband met de invoering van signaleringen en (..) mogelijk (maakt) dat passende actie wordt ondernomen wanneer een in SIS II opgenomen persoon of voorwerp bij raadpleging van het systeem wordt gevonden.”* De lijst met de contactgegevens van de Sirenebureaus van alle lidstaten is terug te vinden in de *“List of N.SIS II Offices and the national SIRENE Bureaux”* die gepubliceerd is in het Official Journal of the European Union.

2.6. Het eerste middel is in de aangegeven mate ernstig. Aangezien een onderdeel van het middel ernstig is is het niet vereist de andere onderdelen van het (de) middel(en) verder te onderzoeken.

3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

Gelet op de bespreking van het middel, waaruit blijkt dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gedaan naar de situatie van verzoekende partij kan de Raad de verzoekende partij volgen dat zij een moeilijk te herstellen nadeel heeft bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing nu de verwerende partij – gelet op de Italiaanse verblijfsvergunning en aangezien niet blijkt of deze al dan niet nog geldig is – er niet zonder meer vanuit kan gaan dat verzoekende partij minstens geen beschermenswaardig privéleven heeft in Italië.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekende partij wordt op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid] van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 18 oktober 2022 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. H. VAN GOETHEM,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

S. DE MUYLDER